

Arrest

nr. 124 732 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 14 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State met nummer X van 6 november 2013 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer X van 29 november 2012 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 15 juni 2009 elk een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 10 oktober 2011, inzake de asielaanvragen, de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekende partijen dienen op 16 november 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op 6 januari 2012 onontvankelijk.

1.5. Bij arresten met nummers 74 572 en 74 573 van 2 februari 2012 weigert vervolgens ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Verzoekende partijen dienen op 23 maart 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 4 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij ook de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 17 april 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Rusland (Fed.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dienen betrokkenen van 03.05.2012 gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen onder meer dat geen afdoende motivering in de bestreden beslissing is opgenomen waar wordt besloten dat kennelijk geen aandoening met een voldoende graad van ernst in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorligt. Zij wijzen hierbij op de vaststelling van de behandelende psychiater in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 2 februari 2012 dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verergering van de actuele klachten met gevoelens van bedreigingen voor zijn leven en van een zelfmoordrisico. De behandelende psychiater oordeelde dat een terugkeer naar het land van herkomst momenteel niet aangewezen is omwille van medisch-psychologische redenen. Verzoekende partijen geven aan dat uit het door hen voorgelegde standaard medisch getuigschrift wel degelijk blijkt dat er sprake is van een levensbedreigende aandoening, in de zin dat de behandelende psychiater bij stopzetting van de behandeling een risico op zelfdoding weerhoudt, doch dat niettemin de ambtenaar-geneesheer besluit dat kennelijk geen aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt zonder dat hierbij wordt gemotiveerd waarom dit vermelde risico voor het leven bij stopzetting van de behandeling als dusdanig niet wordt weerhouden.

2.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De verwerende partij heeft de eer er vooreerst op te wijzen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit voormeld artikel blijkt duidelijk dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om te oordelen of de vreemdeling al dan niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft.

In casu oordeelde de ambtenaar-geneesheer d.d. 2 april 2012 wat volgt:

[...]

Voor zover verzoekers kritiek uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer." (arrest RVV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012)

Aangezien de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, diende de verwerende partij, overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren. De verwerende partij heeft in casu niets anders gedaan dan de wettelijke bepalingen gerespecteerd.

Louter ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de rechtspraak van het EHRM, die een hoge drempel hanteert inzake medische zaken, wel degelijk gerespecteerd werd en kan hierbij wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en

behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk te behouden. In D. t/ het Verenigd Koninkrijk waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoeker in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de ambtenaar-geneesheer toekomt hierover te oordelen en in casu stelde dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet kritiek is, werd de aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet op correcte wijze onontvankelijk verklaard.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Immers, de beslissing verwijst naar de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet en naar het medische advies van de arts- adviseur d.d. 02.04.2012 op basis waarvan de beslissing genomen werd, Verzoekers kennen de motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet

inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Verzoekers maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekers kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen di beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft ; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt ; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet ; dat de verzoekende partij bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; " (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XI 14.428)

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 maart 2012, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat zij nalaten aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden gelijk zijn aan de omstandigheden zoals die zich voordoen in het voornoemde arrest. Evenmin maken verzoekers duidelijk waarom in casu dezelfde beoordeling zou dienen te gebeuren als in het desbetreffende arrest. [...]"

2.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.3.2. De bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en op grond van de in deze bepaling voorziene mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling voorziet aldus duidelijk volgende toepassingsgevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.3.3. Ter staving van de bestreden beslissing, en de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar volgend advies van een ambtenaar-geneesheer van 2 april 2012:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.03.2012.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevergd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medisch attest van 2/2/2012 door dr. [D.] beschreven aandoening houdt geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat verzoekende partijen onder gesloten omslag samen met de beslissing werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

2.3.4. De vaststelling dringt zich allereerst op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volledig verbindt aan de graad van ernst vereist in het kader van artikel 3 van het EVRM, waardoor om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen er sprake moet zijn van een aandoening die direct levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderd stadium van de ziekte. Dit standpunt wordt ook bevestigd door verweerder in de nota met opmerkingen. De weergegeven motivering die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, beperkt zich aldus tot een motivering dat de ingeroepen aandoening niet direct levensbedreigend is in de zin dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte. Op basis van deze vaststelling besluit de ambtenaar-geneesheer dat noch een aandoening voorligt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet evenwel kan worden afgeleid dat het vaststellen van een ontbreken van een direct levensbedreigende aandoening volstaat om *in casu* de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene (RVS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad benadrukt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers sprake van verschillende hypothesen, waarvan de laatste – met name het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst – losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij kan te dezen niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt.

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving, wat *in casu* blijkt uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij vermag niet aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

2.3.5. Aldus dringt de vaststelling zich op dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering dat de ingeroepen aandoening niet direct levensbedreigend is en er geen kritieke gezondheidstoestand blijkt, geen afdoende motivering is om te besluiten dat deze aandoening geen voldoende graad van ernst heeft om onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te vallen. Uit de redactie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat ook de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening, aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen.

De ambtenaar-geneesheer antwoordt in zijn medisch advies van 2 april 2012 geenszins op het gestelde door de behandelende psychiater dat bij ontstentenis van een behandeling een risico op zelfdoding bestaat. Hij besluit dat de medische aandoening die werd ingeroepen geen voldoende ernst heeft in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch hij steunt zich hierbij enkel op de vaststelling dat de gezondheidstoestand niet direct levensbedreigend of kritiek is en zonder een motivering te voorzien betreffende voormelde vaststelling van de behandelende psychiater en de gevolgen bij stopzetting van de behandeling. Er is geen enkele motivering die toelaat te ontwaren op basis waarvan hij van oordeel is dat de aangevoerde levensbedreigende situatie bij stopzetting van de behandeling niet kan worden weerhouden opdat de graad van ernst van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is bereikt. Verzoekende partijen kunnen dan ook worden gevolgd waar zij betogen dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze is gemotiveerd in de zin dat niet wordt gemotiveerd waarom het in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift vermelde zelfmoordrisico bij stopzetting van de vooropgestelde noodzakelijke behandeling niet kan worden weerhouden als aanwijzing van een voldoende graad van ernst van de aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen konden de verwachting koesteren om hieromtrent een motivering terug te vinden in het advies waarop de bestreden beslissing steunt, *quod non*.

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeeft, gaat verzoekende partijen hun kritiek verder dan het louter niet akkoord zijn met het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. Zij geven immers aan niet te begrijpen waarom het door de behandelende psychiater vermelde risico op zelfdoding bij stopzetting van de behandeling niet wordt weerhouden.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals een medische getuigschrift van een geneesheer-specialist waarin wordt gewezen op het bestaan van een risico op zelfdoding bij stopzetting van de behandeling, niet worden aanvaard (*cfr.* RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Waar verwerende partij in de nota met opmerkingen nog aangeeft dat het bestuur in zijn beslissingen niet voor elke overweging het “*waarom*” dient te vermelden, merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke

motiveringsplicht inderdaad niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Evenwel dienen verzoekende partijen op basis van een lezing van de bestreden beslissing wel in staat te zijn een antwoord te vinden op de door hen aangevoerde concrete en pertinente argumenten, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

2.3.6. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel of het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS